

23-03-066

ny verden

TIDSSKRIFT FOR MORALSK OPPRUSTNING

NR. **5** 1969

Forsiden:

Hva Bengalen tenker i dag, kommer India til å tenke i morgen. Dette er et stående uttrykk her ute, skriver vår korrespondent fra Calcutta. Hans vurdering av de krefter som spilles ut mot hverandre i denne nøkkelstaten i India, og hvilke muligheter demokratiet har til å overleve i dette landet, finnes på sidene 6-7. Bildet viser gammelt og nytt i Calcutta havn.

Kan mennesket forvandles?

Kan mennesket forvandles? Slik lyder en fire spalters overskrift i Stockholm-avisen **Dagens Nyheter**. Det er lederartikkelen i Nordens største morgenavis, skrevet av redaktøren Olof Lagercrantz.

Lagercrantz tar utgangspunkt i en bok skrevet fra Hanoi av forfatterinnen Mary McCarthy, som skriver: «Omvendelse fra dårlig til god og vice versa, var et stort tema i attenhundreårtallets romaner og de tidlige filmer. Idag har det forsvunnet ut av våre romaner og forekommer sjelden i filmen. Den vestlige verden synes å være blitt enig om at mennesket ikke kan forandres.

I den frie verden kan man etter dens kunstprodukter å dømme ikke fritt bestemme seg for å forvandles, å bli noe annet enn det man er. I den ufrie verden går man ut fra det motsatte. I et kommunistisk land anses derfor omvendelses-temaets gradvise forsvinning som et tegn på revisjonistiske tendenser. —»

«Fortellinger om selsomme forvandlinger,» skriver Lagercrantz, «er i øst like vanlige som i en ekstatisk frikirkebevegelse. Man kan rent få inntrykk av at vekkelseskristendommen gjenoppstår i en politisk variant.»

Susan Sontag, som regner seg som en «vestlig radikal», skriver: «Forenklingen, slagordene, troen på omvendelsesmirakel er en sak. For oss kjennes det som å vende tilbake til en psykologisk primitivisme — vi har lenge vært bortskjemt med interessante komplikasjoner. —»

Lagercrantz fortsetter: «Vi kaller oss selv frie, men tror ikke på personlighetens mulighet til forvandling. Godhet, kjærlighet, uselvishet er prisverdige dyder hos oss som ellers på jorden, men våre samfunn bygges på overbevisningen om at menneskets sterkeste drivkraft er selvisheten...»

Tragisk ville det være om kristne ut fra defaitisme gjorde strukturendring til sitt sentrale budskap i en tid hvor ateismens menn og kvinner søker et «omvendelsesmirakel».

I mangel av den ekte vare søker de et surrogat. Enhver virkelig forvandling vil også øyeblikkelig og radikalt forandre samfunnsstrukturen. En utfordring til kristne og marxister.

GARTH LEAN:

Kristent motangrep

Forfatteren Garth Lean talte på et møte for geistlige, prester og kristne arbeidere i Westminster Theatre i London den 19. mars i år. Sammen med Sir Arnold Lunn er han forfatter av en bok med titelen «Kristent motangrep» (Christian Counter Attack), som vil bli sendt ut til høsten av Blandford Press. Vi refererer her utdrag av hans tale:

Jeg er overbevist om at tiden for et kristent motangrep forlengst er inne, og at menneskehetens historie kan gis en annen retning, hvis vi kristne er dristige i vår tro.

Den danske filosof Søren Kierkegaard sa engang: «Kristendommen kan komme til å bli tatt bort fra Europa, som den eneste måten å overbevise menneskene om dens verdi.» Begge deler av denne profeti er ved å gå i oppfyllelse.

Undergrunnskirke

I Russland, hvor det fra det offentlige side er gjort stadige forsøk på å trampe ned kristendommen, vokser det frem en ny og triumferende undergrunnskirke. I Vesten, hvor kristendommen er mislykket vesentlig fordi vi kristne har mistet motet, forstår tenkende mennesker mer og mer at verdsliggjørelse ikke fører til noe.

Dr. Bryan Wilson, sosiolog og agnostiker eller ateist, sier i sin bok «Religion in Secular Society» at det er spørsmål om demokratiet vil være i stand til å finne et adekvat samhold til erstatning for det kristendommen gir. Kristendommen, sier han, bygget inn i menneskene en uegennyttig hengivelse som innvirker på hele samfunnet, men dette er nå en moralsk gjeld som ikke blir honorert. Han tviler på at industrisamfunnet kan blomstre uten den og forutser økende

korupsjon, forbrytelse og vold. Det kan slå tilbake en reaksjon på dette, i form av et diktatur.

Hva dr. Wilson sier om industrien kan gjøres gjeldende for alle deler av vårt nasjonale liv. Universiteter faller fra hverandre fordi det ikke lenger er noen felles utdanningsfilosofi som binder studenter og lærere sammen. Og slik er det på alle områder.

Noen av oss legger skylden på regjeringen, eller arbeidsgiverne, eller arbeiderne eller ungdommen. Men vi har virkelig skyld alle sammen, og særlig de av oss som kaller seg kristne.

Mr. Roy Fuller, professor i poesi i Oxford, sa i sin tiltredelsesforelesning at unge mennesker, og særlig de som kommer fra intelligensmiljø, gjør opprør ved å forlate studiene, inngå risikable erotiske forbindelser etc., vesentlig fordi de ser sine foreldre bli stadig mer besatt av å skaffe seg en overflod av ting og mindre og mindre overbevist om at noe kan gjøres ved prinsipp og tro.

Motløshet

Eller, som *The International Times*, organet for Hippy-undergrunnen sterkere uttrykker det: «Vær klar over at de eldre drikker seg til en rus og føler seg på toppen, og du gjør andre ting og kommer i stemning og de spytter på deg».

Jeg har sagt at vårt kristne forræderi er motløshet, men jeg vet at for mitt eget vedkommende har dette alltid en dypere årsak. Når jeg mister min kraft, er det i alminnelighet fordi jeg har mistet min lidenskap, min tro på at Gud kan gripe inn i enhver situasjon og endre den. Og et slikt tap av tro skyldes alltid et eller annet moralsk kompromiss, at jeg mister min moralske klarhet ved en eller annen mangel på disiplin eller noe galt i mitt eget liv eller at jeg aksepterer i tanke, ord eller gjerning et mer komfortabelt liv enn en kristen burde gjøre.

For ikke lenge siden hadde jeg et trist møte med en av lederne av min egen kirke. Ved slutten av samtalen sa han: «Vi her, Mr. Lean, holder stillingen, og knapt nok det. Jeg har lite håp om at vi kan gjøre det bedre.» Det var tragisk å se hans godtagelse av at kirken må spille en defensiv rolle.

Skal vi kristne slapt akseptere at det som ennå er igjen av vår kristne kultur forsvinner? Hva kan en alminnelig kristen gjøre? Jeg vil gjerne komme med fire forslag:

1. Vær ikke redd for å være annerledes.

Professor William Barclay, hvis oversettelse av Det nye testamente er til slik hjelp, peker på at Paulus alltid benevnte sine medkristne som «de hellige». Det greske ord, skriver Barclay, oversettes av og til med «hellig», men den egentlige betydning er «annerledes». Det beskriver noe som skiller seg ut fra det alminnelige. Derfor er den opprinnelige betydning av «kristen» et menneske som er annerledes enn verdens mennesker.

Dette er naturligvis nøyaktig det motsatte av hva mange av oss kristne mener i dag. Paulus sa: «Vær ikke like med denne verden, men bli forandret ved fornyelse av deres sinn.» Vi synes å kappes om å bli like med verden i stedet for å endre den, og under dette endrer verden oss inntil det ikke kan sees forskjell på de verdslige som vi lever blant, og oss. Hvorfor skulle da noen verdslig ønske å bli kristen?

Nesten alle har familie. Kan en-

hver kristen familie bli så annerledes at den utfordrer, inspirerer og helbreder alle som kommer i kontakt med den? Det er målet for vår familie. Og på en måte kreves det stadig mindre for å oppnå det. En Oxford-student skjønte ikke at min sønn og jeg virkelig kunne samarbeide om alt. Mange mennesker i dag synes å være redd for sine barn.

Det ble engang sagt at barn ble tilintetgjort av mangel på kjærlighet fra foreldrene. Nå ser det nærmest ut som om foreldrene tilintetgjør seg selv av frykt for at barna ikke skal synes om dem. I virkeligheten setter barna pris på å bli utfordret til å gjøre det som er rett. De føler seg ikke sikre med vakleворne foreldre.

Vi har to barn. En sønn som nettopp er ferdig ved Oxford, og en datter som holder på med avslutningen på kostskolen. Det stod alltid klart for oss at de selv måtte beslutte om de ville gi sitt liv til Kristus eller ikke, og at de bare ville gjøre det hvis de så at det virket hos oss. Begge har gjort det.

Noen mennesker elsket Kristus mens han var på jorden, men mange hatet ham, og jeg har aldri truffet noen som ble forvandlet uten å bli rasende på ett eller annet punkt i prosessen. «Jeg hater deg, Socrates», sa Alcibiades. «fordi hver gang jeg treffer deg så lar du meg se hva jeg er.» Jeg følte det somme tider slik overfor Frank Buchman.

2. Prøv å tale til enhver om vår dypeste erfaring.

Dette betyr ikke at man skal kjede folk, men være årvåken. Før han gikk i selskap pleiet Wilberforce å planlegge hva han kalte «sjøsettinger» som var måter å få konversasjonen inn i fruktbare kanaler. Paulus sa engang: «Tal til dem på en behagelig måte og med en smak av vidd, og forsøk å tilpasse dine svar til hver enkelts behov.»

3. Vent at mennesker skal bli annerledes.

En journalist kom en gang til meg for å få et intervju. Jeg visste at han var rasende fordi han ikke

lenger fikk lov til å rive politikere i småbiter, og så var han ute for å gjøre det med meg — hvilket ikke er vanskelig. Jeg følte meg hjelpeløs fordi han hadde en stor avis bak seg, og jeg hadde intet. Men Gud ga meg den forventning at mannen ville bli forvandlet, og ved slutten av intervjuet knelte han og ga sitt liv til Gud. Den mannen var Peter Howard, til hvis ære man bygget det kunstsenter som er forbundet med dette teatret.

Likevel er det selv etter slike erfaringer, alltid en kamp for meg å tro at Gud vil forvandle de mennesker jeg møter. Og når jeg tviler, betyr det i alminnelighet at jeg ikke lar Ham forvandle meg på et eller annet spesielt punkt.

4. Finn frem til de mennesker som kan endre begivenhetene og sett dem i forbindelse med Gud.

Det er to sterke strømmer av ateisme som løper gjennom kristen tenkning for øyeblikket. Den første er representert ved mennesker som gjerne vil holde på sin personlige tro, men som ikke tror at Gud kan gjøre noe for å besvare de sosiale, nasjonale og internasjonale problemer som vi har i dag. Man kunne kalle dem «ghetto-beboerne».

Den andre strømmen av ateisme er representert ved kirkefolk som ikke tror at Gud kan forvandle menneskers karakter, og som derfor har gitt opp tradisjonell kristendom og legger all sin energi i verdslige bevegelser som borgerrettigheter eller mat til Biafra. Disse ting er viktige, men de er ikke hele kristendommen. Noen av disse mennesker, jeg kaller dem boulevard-beboerne, mener at deres oppgave er å fylle manglene i velferdsstaten. Noen går åpent inn for vold, som Det amerikanske kirkeråds komité (Committee of the American Council of Churches) som forutså en dag da det ville være snikskyttere i kirketårnene.

Svaret til denne ateisme er kristen revolusjon. Den revolusjonen er, som Frank Buchman engang sa, en revolusjon av sosial, industriell, nasjonal og internasjonal forvandling, alt bygget på personlig forvandling. Det er vår oppgave som kristne å finne nøkkelpersonene

overalt hvor der er uro og gi dem en slik erfaring av forvandling at de er i stand til å forvandle forholdene omkring seg.

Bok om PETER HOWARD

«Et levende og fengslende, helt uforglemmelig fenomen.» — Denne karakteristikken av Peter Howard kommer fra en av hans samtidige i Oxford, hvor han gjorde karriere som internasjonal rugby-spiller, dikter og klassisk filolog ved Wadham College. Virkningen av hans personlighet ble ikke mindre senere i livet, og ovenstående karakteristikke kunne like godt anvendes om journalisten, skuespillforfatteren og lederen av Moralsk Opprustnings verdensomspennende arbeid.

Peter Howard — *Life and Letters* (Peter Howard — hans liv og brev) er tittelen på en bok om ham som er kommet ut i disse dager, på forlaget Hodder & Stoughton, London. Boka er skrevet av Anne Wolrige Gordon, Howards eneste datter.

Fru Wolrige Gordon arbeidet med manuskriptet i tre og et halvt år. Hun måtte lese gjennom omkring 60 000 av hans brev. I de siste årene av sitt liv skrev Peter Howard mellom 30 og 50 brev om dagen. I tillegg pløyet hun gjennom farens avisartikler, flere hundre dikt, hans bøker og skuespill, samt alle hans taler og foredrag. En stor del av Howards brev til sin kone er gjengitt — han skrev til henne hver dag de var adskilt.

Anne Wolrige Gordon arbeidet sammen med sin far i mange år, fulgte ham på hans reiser og opptrådte i flere av hans skuespill. I *Peter Howard — hans liv og brev* forteller hun hans historie, det gode og det onde, ofte med hans egne ord. Hans egen utvikling fra agnostisisme til tro, og fram til modenhet, springer naturlig fram av hans brev. Boka vil, i likhet med Peter Howards eget liv, forurolige, utfordre — og bringe håp.

I juni-nummeret av NY VERDEN blir boka anmeldt. Den kan bestilles hos norske bokhandlere.

I forbifarten

Ingrid Strong er engelsk statsborger, men hun ser norsk ut. Og norsk føler hun seg, selv om hun ikke har besøkt sitt annet fedreland siden hun var 14. Nå er hun 21, og har vært her en måned for å bli litt bedre kjent med sin mors slekt.

Ingrid er en av de unge som har arbeidet med revyen *Anything to Declare* (Det er tillatt å lene seg ut av vinduet) i Europa de siste månedene, og hun er i det hele tatt vant til å være på reisefot. Blant annet har hun tilbragt 17 måneder i Ceylon og India.

Før hun kom hit hadde hun og fem kamerater fra «Anything to Declare» 14 travle dager i Stockholm.

— Ditt inntrykk av svensk ungdom?

— Vi besøkte blant annet seks skoler i Stockholm, for å fortelle om Moralsk Opprustning og det arbeidet vi gjør. Skolene var ganske forskjellige, alt etter hvilket strøk av byen de lå i. Men overalt merket vi en stor interesse for det som foregår i verden. Og de var interessert i å finne noe mer å leve for enn bare seg selv. Det som interesserte dem var at MRA er så praktisk, og at de kunne begynne å leve svaret på de problemene

som alle snakker om hele tiden.

Ingrid illustrerer det hun forteller om med egne lysbilder, som er av meget høy klasse. Hun har fått med seg noen interessante glimt fra sine opplevelser i India,

Geistlige i Nord-Irland innbyr MRA-show

Aftenpostens medarbeider rapporterte fra Belfast den 27. april at den katolske og den protestantiske biskopen i Londonderry rettet en felles, forsonende oppfordring til befolkningen, som gjorde et dypt inntrykk over hele landet. De to biskopene og lederne for metodistene og den prestbyterianske kirken hadde sammen gått rundt i gatene og dempet gemyttene, noe som aldri før hadde hendt i Nord-Irlands historie.

Den protestantiske biskopen, dr. Charles Tyndall, var en av de menn som inviterte Europa-showet *Det er tillatt å lene seg ut* til Nord-Irland. Showet, som blir oppført av ungdom fra 20 land, hadde forestillinger i Londonderry under de verste urolighetene der. Det perspektiv de unge trakk opp for Europas engasjement i verden,

fra fiskermiljøet i Kerala til byggingen av MRA-sentret i Panchgani, hvor hun var med på å gjøre alt klart til åpningen, for ett år siden nå.

— Jeg sydde over 200 gardiner av alle typer og farger, forteller hun.

— Det var travle dager. Mot slutten arbeidet vi i 48 timer uten søvn, og de siste gardinene kom opp en time før bygningen skulle åpnes.

— Hva lærte du mest av selv, i India?

— Mange ting. Jeg ble invitert dit for å arbeide sammen med dem som er ansvarlig for MRA i India. Men jeg må innrømme at jeg hadde mye i meg av den innstillingen at vi skal fortelle inderne saker og ting. Mange av oss tror at inderne skal lære av oss hvordan de skal leve. Men jeg oppdaget snart at vi måtte løse oppgavene sammen, hvis det skulle gå, og da hadde jeg veldig mye å lære av inderne! Jeg skulle ønske at vi kunne legge av oss den forestillingen at vi vet alle ting best.

— Du står på reisefot. Hva skal du ta fatt på når du kommer hjem?

Forts. side 13

vakte en spontan reaksjon blant publikum. I teatret satt demonstranter, høyreorienterte protestanter, trotskyister, katolikker og folk fra alle politiske avskygninger. En eldre mann talte på vegne av mange da han sa: «Hva vi har sett her, gir svaret til det som foregår i gatene her i byen.»

«Da jeg kom hit i kveld,» bemerket en borgerrettsleder, «hadde jeg nær besluttet meg for at vold var den eneste utveien. Men showet har gitt meg et annet syn.»

Biskop Tyndall sa i en tale for de opptredende: «Når jeg takker dere for det budskap dere er kommet med, vet jeg at min gode venn biskop Farren står sammen med meg. Alle kirkelederne har støttet dere i sine bønner og med sine tanker.»

«Writers' building» i Calcutta, hvor regjeringen i Vest-Bengalen har sitt sete.

JENS-J.

WILHELMESEN: Et uberegnelig element i Cal-

MØTE MED

En av hovedskikkelsene i kampen for å sikre delstatene mer makt i forhold til New Delhi, Ajoy Mukherjee, statsminister i Vest-Bengalen (til h.), møtes med den indiske innenriksministeren Y. B. Chavan (med hvit lue).

«Oh, Calcutta» er navnet på en revy som skal settes opp på Broadway i New York i mai. Revyen byr på en aftens «elegant erotikk», og tar utelukkende sikte på å underholde. Hvorfor Calcutta i all sin fattigdom og håpløshet skal stå fadder til den, sies ikke.

Lenin uttalte en gang at den korteste vei til Washington og London går via Peking og Calcutta. Han satt vel den gang, for snart 50 år siden, i Moskva og funderte på verdensrevolusjonens videre fremmarsj. Hans visjon for Calcutta gikk i oppfyllelse i februar i år, da kommunistene vant valget i Bengalen. Men hvem kunne forutse, fra tindene av den russiske revolusjons triumf, at Peking og Moskva samtidig skulle ligge i grensekrig med hverandre?

Møtet med Calcutta ryster. En skal ha tykk hud om en ikke røres ved synet av 2—4 år gamle barn som sover på fortauene, uten noe over seg og uten noe under seg, midt på dagen eller midt på natten. Tiggere med de mest uhyggelig forkrøplede armer og ben hinker etter deg 20—30 meter i håp om å få noen skillinger. En aften i en bydel med meget industri er

pansjon som gjør at India i dag produserer sine egne fly, biler, kjøleskap, trykkerier, operasjonsstuer, radioer og så videre. De har tjent millioner, men de har også satt millioner i arbeid.

Sjefredaktøren i en av Calcuttas store aviser forteller oss om en av disse mennene. Under en streikebølge for et par år siden hadde det vært påtagelig at det nesten ikke hadde vært streiker i hans bedrifter. I en bisetning la han til at kommunistene hadde brukt ca. 12 millioner kroner for å vinne valgene nylig. Da vi spurte ham om noen av pengene kunne være kommet fra vedkommende konsern, snurret redaktøren på tommeltotene og stirret i taket.

Naxalittene

Et uberegnelig element i Cal-

luften så full av skitt at vår drosje må senke farten som i tåke. En lege forteller oss at 70 prosent av befolkningen har tuberkulose i visse bydeler, og at det er 12—13 familier om en vannkran.

Men det finnes også et annet Calcutta, hvor byens industriherer bor: Store, hvite villaer og vidunderlige hager bak høye hvitkalkete murer og solide porter. Her bor menn som eier bedrifter med ti tusener av ansatte. Birla, Goenka, Jain, Singhania, Thapar er blant de mest kjente. De har stått sentralt i en fantastisk eks-

cuttas, og Indias, politiske liv. Naxalittene. Deres høyborg er Calcutta universitet med over 100 000 studenter. Naxalittene kaller seg de eneste rettroende maoister. Deres program er blodig revolusjon med en gang. Selv Bengalens nye regjering, som ledes av Peking-orienterte kommunister, kaller de halv-fascistisk og reaksjonær. Meget tyder på at de har Pekings støtte. Det kinesiske nyhetsbyrået fordømte nylig Bengalens regjering for å ha slått inn på parlamentarismens veg.

«Gherao» er naxalittenes tak-

tiske hovedvåpen. Det består i å stille et krav, til en rektor eller en arbeidsgiver, for så å omringe vedkommendes kontor og holde ham innestengt inntil han gir etter. Vi hadde en avtale med universitetets rektor, dr. Sen, en time før et naxalitt-ultimatum utløp, og en gherao skulle begynne. Omgitt av ca. 40 av det akademiske kollegium satt rektor og ventet. Vi gikk inn i et lite sideværelse. Det viste seg at dr. Sen hadde vært i Caux, MRA's konferansesenter i Sveits, og var ivrig på å komme til en asiatisk MRA-konferanse i mai. Da vi gikk holdt naxalittene på å varme opp med taktfaste anklagerop nede på universitetsplassen.

En time senere skulle en ung engelsk journalist (sønnesønn av den sagnomsuste Lord Beaverbrook) og jeg tale til studentene

mål var: «Hva tenker dere i Europa om vår store formann Mao Tse-tung?» Spørsmålene som fulgte var relevante og rett på sak. Til slutt ble vi enige om å møtes igjen om aftenen.

Møtet fant aldri sted. Samme ettermiddag samlet ungkommunister og studenter som støttet regjeringen seg for å befri rektor. I sammenstøtet mellom dem og naxalittene ble en drept. En systematisk klappjakt resulterte i at naxalittene gikk i dekning.

Men ett var allerede klart: De enkle menneskelige sannheter i Moralsk Opprustnings budskap gikk tvers igjennom de politiske murene og nådde hjertet hos både naxalitter og ikke-naxalitter. Det må være langs disse linjer at fremtiden ligger. Det er vanskelig å tro på en idé hvis unge forfekttere

Fra et besøk i delstatsparlamentet i Assam. Presidenten introduserer en delegasjon fra Moralsk Opprustning. Ved siden av ham, S. Nichols-Roy, en av de politiske lederne fra fjellområdene i staten. T. v. artikkelforfatteren.

det politiske fakultet. En gruppe studenter som var interessert i Moralsk Opprustning hadde invitert oss. Etter en relativt fredelig begynnelse stormet plutselig 40 naxalitter inn i rommet, rett fra kampplassen om rektors kontor. De fylte de bakerste benkene og begynte å snakke seg imellom. Vi fortsatte med all den liden-skap vi kunne monstre. Etter en stund begynte deres leder, en ung mann med skjegg og mørke briller, å hysje på dem. I 30 minutter lyttet de, og så fulgte applaus, ledet av naxalittene. Det første spørs-

dreper hverandre fordi den ene ligger noen få grader til venstre for den annen.

Veien fremover

«Hva Bengalen tenker i dag, kommer India til å tenke imorgen,» er et stående uttrykk her i landet. Det er vanskelig å spå når det gjelder Indias fremtid. De fleste observatører synes å være enige om at kongresspartiet kommer til å gå ytterligere tilbake ved parlamentsvalgene i 1972. Det kan bli tale om en koalisjonsregjering i New Delhi, at Kongresspartiet går

sammen med mindre partier til høyre eller til venstre for seg. I sistnevnte tilfelle kan kommunistene komme til å få et ben i sentralregjeringen.

Meget avhenger av Jyoti Basu, visestatsminister i Bengalen og Peking-kommunistenes leder. Han er en Cambridge-utdannet advokat og skal være en usedvanlig politisk begavelse. Vil han og hans kolleger, med blikket festet på valgene i '72, satse på å gjøre Bengalen til et eksempel på hva kommunistene kan gjøre for å bedre indernes kår? Eller vil de utdype de sosiale motsetninger for å skape en revolusjonær situasjon?

Indiske og utenlandske journalister som jeg snakket med mente at Pekings strategi går ut på å skape et nytt Nord-Vietnam, bestående av Bengalen, Øst-Pakistan (tidligere Øst-Bengalen) og Assam. Uten tvil danner disse tre statene en naturlig geografisk enhet, og den kinesiske fremmarsj i 1962 viste hvor sårbar India er i dette området. Jyoti Basu og hans kolleger kan drive fram sin agitasjon mot sentral-regjeringen i Delhi, og en dag be om Kinas hjelp for å forsvare Bengals uavhengighet mot «overgrep» fra sentral-regjeringen. Men dette valget mellom parlamentarismens og revolusjonens vei synes Bengalens nye ledere enda ikke å ha truffet.

Men det er også andre krefter med i spillet om Indias fremtid. Det kjempes hardt for en fornyelse innen Kongress-partiet. Mens demokratiet har bukket under i det ene u-land etter det andre, har det greid seg i India. Bare den som kjenner dette kjempelandets mangfoldighet og indre motsetninger kan verdsette hvilken prestasjon det er. Landet som frembragte Mahatma Gandhi kan komme til å overraske verden.

U NU'S PLAN FOR BURMA

Burmas tidligere statsminister U Nu, som ble fjernet fra sin stilling i 1963 da general Ne Wins militærregime tok over, er for tiden i India for å få legebehandling.

Forts. side 14

Moralsk Opprustnings konferansesenter i Caux, Sveits.
T. h. hovedbygningen, Mountain House, t. v. Grand Hotel.

Omfattende
program i

CAUX

i sommer

En del av den tyske delegasjon som kom fra Ruhr til påskekonferansen. Gruve- og stålverksarbeidere, studenter og ingeniører fra Gladbeck og Essen oppførte i løpet av påsken skuespillet Stigen av Peter Howard. De hadde øvet gjennom vinteren og vil i tiden fremover oppføre det rundt om i Ruhr-distriktet.

Da Mountain House i Caux åpnet sine dører for et krigstrett men håpefullt Europa våren 1946, strømmet tusener av mennesker til fra alle verdens hjørner, og Adenauer og Schumanns generasjon la grunnen til forsoning og forståelse mellom Tyskland og Frankrike. Siden disse historiske dager har mer enn 150 000 mennesker fra 100 nasjoner gjestet Caux.

Nye konferanser står for døren. I pinsen ventes en parlamentarisk delegasjon fra Sør-Tirol. Det er tredje gang ledere fra majoritets- og minoritetsgruppene i Sør-Tirol møtes i Caux for å arbeide videre med den «pakkelsning» som skal søke å gjøre slutt på den årelange strid i dette urolige hjørne av Europa.

Deretter følger konferanser for jordbruk, studenter og ungdom, leger, vitenskapsmenn og helse-søstre, lærere og pedagoger, kirke- og legfolk fra alle trossamfunn, og i første halvdel av september den avsluttende konferansen for menn og kvinner innen industri, politikk og universitetsliv. Det ventes mellom 5—6000 mennesker, og fra Norge og de andre nordiske land kommer skolefolk, studenter og menn og kvinner fra industrien og kulturlivet. Delegasjoner er også ventet fra Asia, Afrika, Midt-Østen, det amerikanske kontinent og de østeuropeiske land.

Parallelt med konferansene vil det holdes kurser i internasjonal matlagning, sekretærarbeid og fremmede språk. Caux er i de siste

årene blitt modernisert — nytt kinoanlegg, forbedret scene, hypermoderne språklaboratorium og bibliotek.

Ett av de tema som ble inngående behandlet på den nylig avholdte industrikonferansen i påsken var spørsmålet om medbestemmelsesrett. Utveksling av erfaringer og åpenhjertige samtaler mellom industri- og arbeiderrepresentanter viste at en ny teknikk og modernisering av forholdene ikke er tilstrekkelig alene. Det må også komme en dyptgripende forvandling av motiver på begge sider. Gruveingeniør Leopold von Buch, Essen, sa: «I Ruhr utfordret Moralsk Opprustning arbeidsgiverne til å ta fullt ansvar for arbeiderne. Menn trent i Moralsk Opprustning

har vært katalysatorer i å bringe nye motiver på begge sider innen industrien.» Hubert Eggemann, Gladbeck: «Vi har allerede lovfestet retten til medbestemmelse i kullindustrien, men vi arbeidere mener at vårt ansvar går langt utover vår egen industri. Vi er ansvarlige for den retning vårt land tar. Vi ønsker ikke et nytt diktatur.»

Seksten barn og unge fra fem til seksten var med på et «mini-kokekurs» under påskekonferansen. De kom sammen om morgenen og planla menyen, under ledelse av kyndige kokker. Deretter laget de enten dagens dessert eller hovedrett. De utførte alt selv og insisterte også på å servere gjestene hva de hadde laget. En elleve-åring svarte, da han ble spurt hvorfor han hadde meldt seg på kurset: «Jeg ville være med fordi det er så mange fedre som ikke kan lage mat.»

Et «mini-kokekurs» ble arrangert.

Kypros:

Intet nytt er godt nytt

Fra MARCEL GRANDY, NICOSIA

Belastet med rapporter om de blodige konflikter i Vietnam og Biafra, om den kalde krigen, om de alvorlige trusler om fullstendig oppløsning av ordnede forhold i Pakistan og Midt-Østen, synes verdenspressen å ha glemt Kypros.

Siste gang verdensopinionen var opptatt av Kypros var i november 1967, ved sammenstøtene mellom greske og tyrkiske kyprioter. Hendsene dengang synes å ha hatt gunstig innflytelse ikke bare på øyas lederskap, men særlig på regjeringene i Hellas og Tyrkia, som besluttet å følge en annen vei — veien til fred og forsoning mellom dem selv — og som følge derav

å oppmuntre til en slik politikk for Kypros.

Siden midten av forrige år er det ført en dialog mellom to dyktige ledere for samfunnene på Kypros, Glafcos Clerides, gresk president for Representantenes Hus, og Rauf Denktash, president for Det tyrkiske Kammer. De har vært venner helt siden de studerte sammen i England. I januar begynte de den tredje runde av sine samtaler. Det er nå kommet så langt at det kan dannes underkomitéer til detaljbehandling av de spørsmål som det er oppnådd enighet om. De første to komitéer er nettopp kunngjort: en for gjeninntagelse av tyrkere i halvoffisielle organisasjoner som telekommunikasjoner og elektrisitetsstyret, den annen skal behandle tyrkisk deltagelse i landets politiske liv. Det sitter tre grekere og tre tyrkere i hver komité.

Clerides's og Denktash's personligheter har uten tvil hatt stor betydning for åpningen av tillitens

vei, hvor beskjedne denne åpning enn måtte være. Problemet er nå å finne tilstrekkelig grunnlag til å muliggjøre gjenopptagelsen av felles virksomhet mellom de to samfunn. Rauf Denktash's anmodning om tillit er en god begynnelse. Forretningsfolk vil kunne ta initiativet til avgjørende skritt i retning av normale forhold. De er ofte mindre hemmet av fordommer enn politikerne er.

Hovedproblemet gjenstår, nemlig i dagens Kypros å skape et borgerskap med en slik innstilling at de to samfunn vil begynne å betrakte hverandre som samarbeidende arkitekter og byggmestere av morgendagens Kypros. Det vil bety å finne nye veier, særlig når det gjelder utdanningen, for å få fram generasjoner av unge grekere og tyrkere som er fri for fordommer, frykt og hat, mennesker som lærer å rekke en hjelpende hånd til naboland, til Midt-Østen, som er på randen av kaos, og til en splittet verden.

Indonesias håp for fremtiden

Fra PETER HINTZEN

Overskriftene i Djakarta dreier seg om *Repelita* for tiden. Det er navnet på femårs-planen som president Suharto satte igang 31. mars. Indoneserne har en praktisk plan for å øke matproduksjonen og forbedre vei- og jernbanenettet i løpet av de neste 5 år.

Tilliten til rupiahen er gjenopprettet, den er gått opp i forhold til dollar, og pengene strømmer inn i landet fra Hong Kong. Risproduksjonen øket med nesten 10 prosent ifjor.

Hvis tilliten til den nye regjeringen styrkes hjemme og i utlandet og *Repelita*-planens progressive mål blir satt ut i livet, vil Indonesia komme seg ut av armodstilstanden og inn i en velstand som er grunnet på landets naturlige ressurser.

Indonesia trenger fremmed kapital og investeringer, derfor er det beklagelig at en stor del av de av-

taler som er inngått med utenlandske selskaper bare eksisterer på papiret.

Ledere ser MRA-filmer

Indonesia åpner idag sine dører for hollenderne, som landets ledere føler særlige tilknytningspunkter med. Etter den siste MRA-konferansen i Panchgani i India, fløy den hollandske delegasjonen til Indonesia, ledet av den sosialdemokratiske senator Dirk de Loor.

På invitasjon fra sosialministeren, A. M. Tambunan, og general Hoegeng Imam Santoso, sjefen for det indonesiske politi, ble MRA-filmen «Den galopperende hesten» og «Frihet» vist i Djakarta.

Den distingverte forsamlingen omfattet bl. a. justisministeren, informasjonsministeren, helse- og undervisningsministeren, høyesterettsjustisiarius og mange ledende embedsmenn. De fleste ministrene

kom i følge med sine fruer. Tidligere visepresident Mohammed Hatta og hans frue var også tilstede.

Arbeidsministeren, admiral Mor-salim, hadde en samtale med de hollandske gjestene, der man drøftet de utbytterike utvekslinger mellom ILO (International Labour Organization)-konferansene i Genève og MRA's konferanse i Caux. «De forente nasjoner vil aldri nå sitt mål uten en kombinasjon med moralsk opprustning,» sa ministeren. «Politisk samarbeid er bare mulig der hvor det er felles moralske prinsipper.»

Senator de Loor gratulerte den indonesiske utenriksministeren for hans hell i å bygge bro over motsetningene mellom Indonesia og Malaysia. «Vi må komme over alt det som har skilt oss til nå, forat vi skal kunne oppnå et samarbeid i denne delen av verden,» sa ministeren.

KULTUR-KOLLISJON I AFRIKA

Av sivilingeniør STEINAR NØVIK

Carl Fredrik Engelstad: «Kulturkollisjon i Afrika».

Gode venner forærte meg en bok i avskjedsgave da jeg for annen gang dro til Afrika for et 2 års opphold. I jetalderen rekker man riktignok ikke å lese en hel bok på reisen dit ned, ikke engang når den er fengslende som Carl Fredrik Engelstads «Kulturkollisjon i Afrika».

Selv om det ikke er en voluminøs spennende den over et vidt område fra kunst og litteratur til storpolitikk og misjon. Mange av de erfaringer og situasjoner som beskrives vil den kunne nikke gjenkjennende til som har bodd en tid i Afrika og hatt nær menneskelig kontakt med afrikanere.

Boka tar sitt utgangspunkt i det voldsomme sammenstøt som har funnet sted inne i menneskene i og med introduksjonen av den europeiske kultur og livsform. Det har plasert afrikaneren i et spenningsfelt. Han tror på og er glad i sine nedarvede verdibegreper og tradisjoner. Han hater sin egen fattigdom og underlegenhet. Samtidig har han imidlertid et sterkt ønske om å etterligne europeeren.

Men som han, ha så mange ting, være sjef, få innflytelse, foreta reiser, osv.

Omtalen av gammel og ny afrikansk kunst og litteratur er interessant lesning. Forholdsvis nylig har man funnet kunstsatter som forteller om en afrikansk høykultur allerede før vår tidsregning. Litteraturen står overfor en rekke problemer. For det ene er den under sterk påvirkning fra Europa, noe som virker berikende men som også kan fortrenge dens egenart. Verre er det at forfatteren ikke har noe lesende publikum i

sin egen kulturbakgrunn. Det medfører blant annet at han må skrive på et fremmed språk for i det hele tatt å bli lest.

Det som kan kalles det politiske eller ideologiske avsnitt har fått titelen «Afrika mellom øst og vest?» Det går nøye inn på forholdene til Vesten og kommunismen. Likevel kan enkelte konklusjoner her virke overfladiske. Som når det hevdes at slik bildet ser ut i dag er det nærmest latterlig å snakke om en «kommunistfare» for Afrikas vedkommende. Det er en påstand mange Afrika-kjennere antagelig vil sette et spørsmålstegn ved.

Engelstad legger for dagen stor sympati og beundring for president Nyerere og hans politikk. Nyerere går som kjent sterkt inn for at Tanzania i størst mulig grad skal utvikles av landets egne borgere. Og at det bør skje i fellesskap på det lokale plan. Tanzania har dessuten gått mye lengre i nasjonalisering enn nabolandene. Noe helt sikkert om hvor vellykket Nyereres politikk vil bli kan imidlertid bare fremtiden fortelle.

Et lengre avsnitt er viet spørsmålet om misjonens rolle i Afrika, og om det er noe i beskyldningen om «misjonsimperialisme». Han påpeker at europeerne sammen med kristendommen også har brakt Afrika den europeiske sivilisasjon og kulturform — på godt og vondt. Hans konklusjon er at den kristne kirke, selv om den i sin ufullkommenhet vil komme til å gjøre feil, må følge den misjonsbefalingen Kristus en gang ga. Hvis ikke vil den svi sin Herre og oppgi seg selv.

Dette er sagt så klart at det

ikke er til å komme forbi for den som ønsker å bære kristennavnet. Samtidig som det vil være til anstøt og motsigelse for enkelte — som for professor Gutorm Gjessing i hans anmeldelse i Dagbladet.

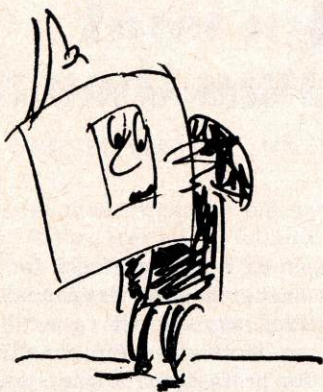
Engelstad forsøker til slutt et eksperiment: Å se Europa med afrikanske øyne. De øyne ser så visst ikke bare den rivende tekniske utvikling, den materielle velstand og frihetens forsvarere. De ser to blodige kriger i løpet av få år, de ser terror og undertrykkelse i nazismens og kommunismens navn, de ser den mest jernhårde egoisme satt i system. Dette bør vekke til ettertanke hos dem som tror at vi automatisk løser Afrikas problemer ved bare å eksportere vår teknikk og velstand.

Men Engelstad hører ikke med blant dem som har tapt troen på Europa og som søker sin inspirasjon enten langt vestenfor eller langt østenfor. Han fremhever at Europa fremdeles har sin spesielle oppgave. Og denne oppgaven springer ut av det åndelige potensial vi er blitt betrodde i kristendommen.

Kanskje kunne en ønsket en mer konkret utforming av hvordan det som er verdifullt i Europa, kan formidles også av dem som reiser ut i Utviklingshjelpens tjeneste. Kanskje kan det komme i en senere bok.

«Kulturkollisjon i Afrika» er i alle fall nyttig lesning for alle som er interessert i utviklingshjelp og særlig for dem som personlig er engasjert i den. Det var gledelig å se at det fantes rikelig av den i bokhyllen på Frambu da jeg var der på Fredskorpsets kurs nylig.

klippet

DET SER UT SOM DET AV GETTOEN fødte hat hos Marx er en kortslutning. Han tenkte å kunne organisere og mestre hatet. Men det ser ut som det er en egen kraft som har noe farlig tilbakevendende over seg. Noe boomerang-artet.

Hatet er en kraft, det er så. Men er den av livets positive krefter? Er den ikke i politikk å ligne med et vannskred? Som river opp alt sammen og fører ut i havet både stein og matjorden.

Vi skulle være nådd så langt, vi Nordens folk, at vi kanaliserte vår vannet? Brukte dets kraft til livets fremme.

Du skal tro — ikke på din begavelse — men på din misjon i livet. Talent kan nemlig dø — men aldri kallet.

Jeg skulle nesten være tilbøyelig til å si: Uten at du føler deg som en sendemann for livet bør du ikke bli kunstner — selv om du har et aldri så stort talent.

Mitt fedreland er menneskene.

Henrik Sørensen.

JEG VISSTE AT... BITTERHET var dumhet. Det var nødvendig å holde fast ved det vesentlige...

Det nye liv var vesentlig. Å være sort eller hvit var ikke vesentlig. Å tro det, var å akseptere ens egen ødeleggelse. Hat, som kunne ødelegge så meget, unnlot aldri å ødelegge mannen som hatet og dette var en uforanderlig lov.

Det begynte å se ut som om jeg for alltid skulle måtte leve med to idéer som sto i opposisjon til hverandre. Den første var å godta, å godta helt uten bitterhet, at livet er som det er, og at menneskene er som de er. I lys av dette blir det en selvfølgelighet at urettferdighet er alle steds nærværende. Men dette kunne ikke bety at en slo seg til ro, for den annen idé var like sterk: At en aldri i ens eget liv måtte godta at urettferdighet er fremherskende, man måtte bekjempe den med hele sin styrke. Denne kampen begynner imidlertid i hjertet, og det var nå blitt meg pålagt å holde mitt eget hjerte fritt fra hat og fortvilelse.

Den amerikanske forfatter James Baldwin i essayet «Notes of a Native Son».

DEN POJKE ELLER FLICKA SOM vill vara populär bland sina kamrater och få många vänner ska vara renhårig och solidarisk. Han ska kunna stå för vad han gjort och bevara ett förtroende. Typiska uttalanden för solidaritetskänslan är: «Om han gjort något erkänner han och låter inte andra få skulden...»

För att vara populär kamrat ska man vara självständig och gå sina egna vägar utan att snegla på vad omgivningen tycker och tänker.

Referat fra en tenåringsundersøkelse i Aftenbladet, 19. mars 1969.

MAN MÅSTE OCKSÅ GÖRA klart för sig att vänsterextremisterna erbjuder en utmaning även i positiv mening. I en tid när man börjat säga att ideologierna är döda ser vi plötsligt en explosion av ideologiskt engagemang i den unga generationen. När politiken alltför ofta ter sig som ett tröstlöst, själlöst och egoistiskt intressespel, säger

ungdomarna ifrån att det är solidaritet, osjälviskhet och humanitet de vill ha. För deras skull, för vår skull och för de många viktiga sakfrågornas skull är det livsviktigt att vi kan möta den utmaningen på ett positivt sätt.

Leif Carlsson i Svenska Dagbladet, 16. mars 1969.

DEN NYA FAS DEN VÄSTERLÄDNSKA demokratin står inför ligger i så måtto inte på ett politiskt plan. Det är inte fråga om krav på att överta produktionsapparaten, det är heller inte i grund en fråga om vänster eller höger — det gäller snarare en ideologisk fråga, en inställning till människans värde och målsättningen för hennes arbete.

Aktuell debatt i nummeret «Kan vi lita på demokratin?»

FREMFÖR ALT MÅ DET VÄRE viktig å kunne skille mellom årsaker og virkninger slik at man ikke fortsetter i det uendelige med å gi uttrykk for forsinkedes reaksjoner. At det dukker opp pornografiske bøker etterat toneangivende lærebøker i en menneskealder har behandlet seksuallivet som enslags ingeniørkunst, det er ikke noe å forundre seg over, og man blir neppe kvitt de ytre symptomene med mindre man setter seg inn i de bakenforliggende årsakene og forsøker å gjøre noe for å forandre dem, det vil si; med mindre man forsøker å forandre den almindelige bevissthet og verdiopplevelse som ligger til grunn for slike ting. Den siste er vanskeligere enn å springe til riksadvokaten, men på lang sikt tror jeg det er adskillig mer effektivt.

Den ustanselige jakten på symptomer hvis årsaker man ikke vil gå nærmere inn på, kan ofte virke tragikomiske. Og i lengden vil det også virke mot sin hensikt hvis kristne mennesker venner seg til å stole på at rettsvesenet vil beskytte dem når de ikke tar seg tid til å beskytte seg selv.

Niels Magnus Bugge i Morgenbladet, 2. mai 1969.

Kort nytt

TURNÉ I IRLAND

Belfast: Nord-Irlands undervisningsminister, Phelim O'Neill, ga en mottagelse i parlamentsbygningen for *Det er tillatt å lene seg ut*. En student fra Paris talte på vegne av de unge aktørene. Gjestene fremførte en del av sangene fra showet, etter forespørsel fra flere av parlamentets medlemmer.

Tidligere samme dag ble deltagerne i showet mottatt i Rådhuset av borgermesteren i Belfast, Sir William Geddis.

NYTT TEATER FINANSIERES

Panchgani: Borgere i Panchgani har «kjøpt» den nye sitteplassen i teatret som er under bygging ved det indiske MRA-sentret Asia Plateau. Bygningen vil komme på vel 2 millioner kroner, og omkostningene dekkes ved at enkeltmennesker, grupper eller hele byer kjøper ett eller flere av de 600 setene i teatret, til en pris av 3 400 kroner pr. sete.

MRA-SHOW PÅ ARABISK

London: BBC's arabiske program har sendt fire og et halvt minutt fra MRA-showet *Det er tillatt å lene seg ut*, til anslagsvis tre millioner lyttere i Midt-Østen.

ITALIENSK AKSJON

Roma: Sala Borromini, som regnes som den vakreste konferansehallen i den italienske hovedstaden, var fylt til siste plass da San Filippo Neri-ordenen arrangerte en minnehøytid for Mahatma Gandhi. Initiativtagerne til kvelden var fru Tara Battacharjee Gandhi, Mahatmaens sønnedatter. Billetttinntekst og overskuddet fra en basar som ble holdt etter feiringen — ca. 360 000 kroner — gikk til Panchgani-sentret og Rajmohan Gandhis arbeid i India.

Blant dem som var til stede var den indiske ambassadøren og hans familie, en rekke medlemmer av parlamentet, mange italienske og utenlandske geistlige, m. fl. Minnehøytiden ble annonsert i pressen og over Vatikanets og den italienske radio.

I FORBIFARTEN... Forts. fra side 5

— Jeg skal arbeide med teatret. Nærmere bestemt med kostymene for Westminster Theatre, som forbereder urpremieren på *High Diplomacy* av Alan Thornhill, med Muriel Smith i hovedrollen. (Her

i Norge husker vi henne fra filmen *Livets høydepunkt*.)

Jeg skal være assistent for kostymesjefen. Det blir spennende! Riktignok har jeg vært borti faget før, og hatt ansvaret for kostymene i endel revyer. Men et pro-

TYSKE STUDENTER SER FILM FRA INDIA

Göttingen: Teologiske studenter fra universitetet i Göttingen har vist *Galloping Horse* — en film om Rajmohan Gandhis arbeid i India — i Göttingen, Essen, Darmstadt, Karlsruhe, Heidelberg og Münster.

NY MUSICAL

London: Muriel Smith, kjent blant det britiske publikum fra sine år ved Covent Garden og Drury Lane, vender tilbake til London-scenen den 5. juni, i *High Diplomacy* på Westminster Theatre. I Norge husker man Muriel Smith fra filmene *Livets høydepunkt* og *Orkan over Afrika*.

High Diplomacy er en musical om en internasjonal toppkonferanse som får en noe usedvanlig utgang.

Den mannlige hovedrollen spilles av Donald Scott, som ble kjent i rollen som kaptein von Trapp i skuespillet *The Sound of Music*.

PETER HOWARDS SKUESPILL

Stockholm: En gruppe amerikanere oppførte Peter Howards *Stigen* for full sal i ABF-huset i Stockholm. Skuespillet, som var en del av «Stockholm Players Drama Festival», ble iscenesatt av John Dale.

Uppsala: Den svenske oppsettingen av *Stigen* ble oppført i Uppsala den 10. mai.

Oslo: Fargefilmen *Happy Deathday*, filmet etter det siste skuespillet Peter Howard skrev, vises for første gang i Norge i slutten av mai.

Panchgani: Et lederskapsforum som ble ledet av bl. a. nordmannen Jens-J. Wilhelmsen, samlet studenter og annen ungdom fra hele India, fra 10.—24. mai.

fesjonelt Westend-teater er noe annet, og jeg har alt å lære.

Til å begynne med skal jeg i alle fall rundt i butikkene og ta ut stoffer, og så får vi se! Sier Ingrid Strong, og i tankene er hun alt i full gang med arbeidet, merker vi.

Kvalitetsprodukter
for personlig
hygiene

SABA
TØNSBERG

LEGEMIDDEL

**Forkjølelse, revmatisme,
nervesmerter - forsøk...**

ALBYL-
Enterosolubile

OVERTRUKNE ACETYLSALICYLSYRETABLETTER
Uten maveirritasjon fordi tablettene først
løses opp i tynntarmen. Pakninger à 30
og 100 tabletter. På apotek uten resept.

A/S FARMACEUTISK INDUSTRI

Uten
mave-
irritasjon

U NU'S PLAN...
Forts. fra side 7

U Nu, som har vært under hus-arrest i 6 år, har den siste tiden spilt en mer aktiv rolle i landets politiske liv. Han ble av Ne Win oppnevnt til å være med i en kommisjon på 33 medlemmer, som forbereder en ny forfatning.

I et intervju med den indiske avisen *The Indian Express* av 28. mars, heter det bl. a.:

«Sprudlende av humør og uten bitterhet sa U Nu at han etter hjemkomsten fra India, der han tenker å være i tre måneder, ville gå inn for at Moralsk Opprustning skulle bringe inn en følelse av enhet og solidaritet blant hans folk.»

The Indian Express skriver at U Nu planlegger å sende grupper av Moralsk Opprustnings folk til de deler av Burma hvor separatist-bevegelser truer med å bryte landet i stykker.

Gi barna

FFF

(FUHR FLYTENDE FRUKT)
SUNN
NÆRENDE
VITAMINRIK

RÅ EPLE/AFT, GIR HEL/E OG KRAFT

EN SAK ÄR **S**-SÄKER

MIBO - 24 VOLT - EL-TOALETT

UPPFYLLER SÄKERHETSKRAVEN

MIBO är marknadens första el-toalett som provats och S-märkts efter de nya normer som Semkos normutskott fastställde den 7 december 1967.

MIBO har transformator, vilket gör att alla elektriska komponenter drives med 24 volt.

MIBO har förbränningsugn i eldhärdig keramik och är försedd med efterbrännkammare. Denna ger en temperatur på över 1 000 grader, vilket gör att även gaserna antändes och förbrännes. (Ni slipper filter.) Övriga förbränningstekniska delar är i rostfritt.

MIBO uppfyller berörda myndigheters önskemål om separat sanitär- resp. förbränningsteknisk del.

MIBO har hölje av glasfiberarmerad plast och programverk som automatiskt styr förbränningsprocessen.

MIBO el-toalett är patentsökt.

E L E K T R O
MIBO
A K T I E B O L A G
Tel. 0501/136 20, 542 00 Mariestad

Sänd närmare information om MIBO el-toalett till

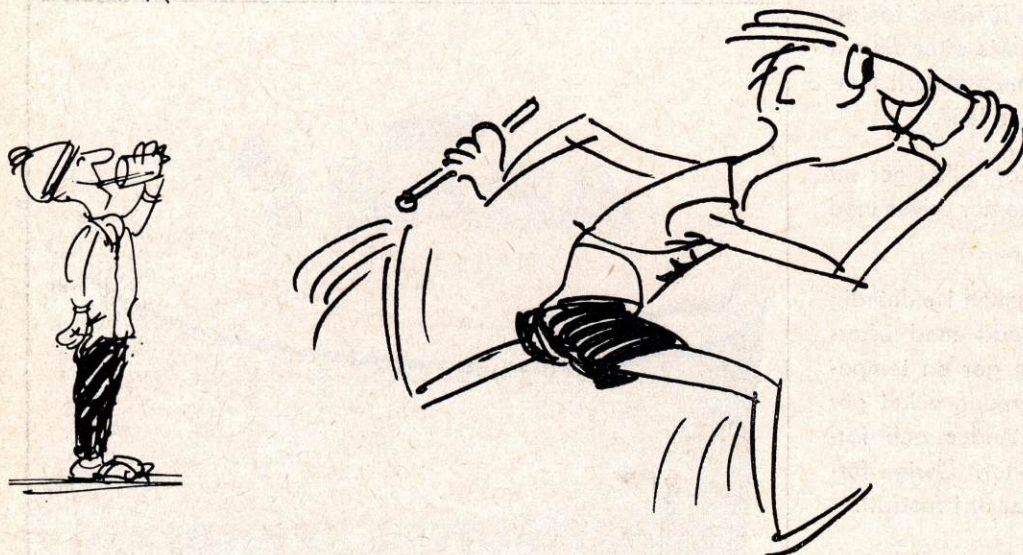
Namn

Adress

Postadress

NVIB 3/69

Mr. Lemon Lime

E.

OPPFRIKENDE EKE
LIMEJUICE i pulverform

Dernings AB
Göteborgs Frihavn